

Predikan i Västerorts kyrkan på tredje söndagen efter trettondagen
2020-01-26

Tema: Jesus skapar tro

Text: Joh. 4:46-54

"Han kom alltså tillbaka till Kana i Galileen, där han hade gjort vattnet till vin. En man i kunglig tjänst hade en son som låg sjuk i Kafarnaum. När han fick höra att Jesus hade lämnat Judeen och var i Galileen, sökte han upp honom och bad honom komma ner till Kafarnaum och bota hans son, som låg för döden. Jesus sade till honom: "Om ni inte får se tecken och under, så tror ni inte." Ämbetsmannen sade: "Herre, kom innan mitt barn dör." Jesus svarade: "Gå hem, din son lever." Mannen trodde på vad Jesus sade och gick. När han ännu var på väg hem möttes han av sina tjänare, som talade om för honom att pojken levde. Han frågade då vid vilken tid på dagen han hade blivit bättre, och de svarade: "I går vid sjunde timmen lämnade febern honom." Då förstod fadern att det hade hänt just när Jesus sade till honom: "Din son lever", och han kom till tro liksom alla i hans hus. Detta var det andra tecknet, och Jesus gjorde det när han hade kommit från Judeen till Galileen."

Det är allt lite motsägelsefullt. Å ena sidan har Johannes och hans medförfattare valt att presentera Jesus och det han gjorde som skapade tro med 7 tecken. Sju berättelser om under-ligheter som blir till tecken på vem Jesus var. Å andra sidan tar samma författare med ett citat från Jesus där han säger att det här med tecken och under som grund för tro är väl inte så viktigt.

Visst är det lite motsägelsefullt... men ganska befriande.

Jag delar Jesu skepsis till att låta tecken och under vara grunden för tro. Skulle nog egentligen vilja höra honom lägga ut texten kring detta lite mer. Men som vi förstår så är Johannesredaktionens stilistiska plan med 7 heliga tecken-berättelser överordnad.

På sätt och vis säger Jesus ändå något väsentligt om detta i slutet av sin tid, i slutet av Johannesevangeliet...efter det att han har uppstått. Det är när han träffar lärjungarna för andra gången efter uppståndelsen och denna gång är Tomas med. Han som missade den första gången och som inte nöjde sig med att hans bästa vänner sa att de hade träffat den uppståndne Jesus.

Han som genom dessa berättelser fick smeknamnet Tvivlaren. När Tomas så får träffa Jesus så får han, i syfte att övertygas, till och med känna på Jesu händer och såren och sedan säger Jesus: *Du tror därför att du har sett mig. Saliga de som inte har sett men ändå tror.*

Saliga de som inte har sett men ändå tror. Saliga de som inte vet om eller har uppfattat att de fått bönesvar... men ändå tror. Saliga de för vilka livet går åt skogen... men ändå tror. Saliga de som inte förmår hantera sin skröplighet, fysisk eller psykisk... men ändå tror. Saliga är de, saliga är vi... som ändå tror.

Det är berättelserna om vem Jesus är, hur han är, hur han möter människor, hur han inger förtroende som är grunden för tro. Snarare än att han gör tecken och under.

Följ med mig i ett litet uppriktigt tanke-experiment. Du kan gå till din egen erfarenhet så tar jag min som utgångspunkt. Hur många gånger sedan jag vid 14-års ålder bestämde mig för att vara kristen, eller kom till tro... hur många gånger har jag bett till Gud för angelägna och svåra saker. Hur ofta har jag bett Gud gripa in?

Efter lite räknande så kom jag fram till att det ungefär handlar om 2345 ggr. Ja, jag vet... jag ber ganska mycket. Om jag nu har bett till Gud om ett tecken, ett under, 2345 ggr. Hur många gånger kan jag ärligt säga att jag har fått, eller uppfattat, ett svar i linje med det jag har bett om? Hur många gånger i svåra situationer har det blivit som jag har bett och

önskat? Jättesvårt att säga men jag skulle gissa att det handlar om... 32 ggr. Vad säger det? Säger det att Gud är död, att Gud är en bluff, att jag trott för dåligt, att jag bett för dåligt?

Det kan ju vara så här, som jag tror att vi ofta glömmar, att när vi ber om Guds hjälp och omsorg så kanske svaret blir ett annat än det lösningsförslag vi gav Gud. Så låt oss säga att vid 937 av mina böner så har det varit så. Men det är ändå 1376 obesvarade böner kvar.

Skulle jag, skulle du, låta tecken och under vara grunden för tro så skulle vi troligen inte tro. Därmed inte sagt att inte under kan ske, det gör det förmodligen mycket oftare än mina 2345 böner. Livet är fullt av underligheter, en del kan vi härleda till böner men de allra flesta bara sker... utifrån Guds goda vilja.

Jag hörde en respekterad musiker och låtskrivare en gång säga, med anledning av att hans fru drabbats av cancer: *När hon fick cancer och genom allt vi fick genomlida tappade jag min tro på Gud.*

Jag hör liknande kommentarer nu och då och jag tänker varje gång... är det så att så länge inte det orättvisa och oförklarliga livet drabbar mig personligen så kan jag tro, men när det drabbar mig så tror jag inte. Är det så? Vi vet att till sist drabbar det till synes orättvisa och oförklarliga oss alla.

Det sker dagligen i Syrien, i Sudan, i våra städer, på landsbygden, här mitt ibland oss och på andra sidan jordklotet.

Och om det är så att Guds existens och Guds goda vilja manifesteras genom under och tecken. Och när det goda inte sker, när våld och lidande florerar fritt, så blir det tecken på att Gud inte finns. Eller ännu värre, tecken på att människor som drabbas inte åtnjuter Guds kärlek, omsorg och nåd.

Om det är så det ligger till så ligger vi illa till. Då vill i alla fall inte jag vara med.

Tron som bärs av under och tecken och att det alltid går bra och som vi vill, den tron är dömd att gå under.

Tron som bygger på tillit och en ödmjuk längtan efter gott liv är något att leta efter, lita på och luta sig emot.

Fokus i dagens evangelieberättelse borde ligga på Jesu ord *Om ni inte får se tecken och under tror ni inte*. Den frasen är långt viktigare än teckenberättelsen.

Men visst Jesu goda vilja ledde ändå till att pojken blev frisk och uppenbarligen är det viktigt för folket och författaren att undret gör att det går att föra i bevis att Gud finns och att Gud genom sin son Jesus Kristus kan göra under och att dessa under skapar tro. Men det är kontraproduktivt. Det är orättvist. Det är människoförnedrande.

Jesu eget ifrågasättande av att tro bara blir till då vi får tecken och under är dagens evangelium, utan att för det minsta ta bort möjligheten att under sker. De handlar om att sätta saker och ting i perspektiv och att se en helhet snarare än detaljer. *Saliga de som inte har sett men ändå tror.*

Så här skriver prästen Kent Wisti i senaste numret av Kyrkans Tidning: *Tro är tillit och tillit är relation. Tron springer ur att Jesus lägger sin egen agenda åt sidan. Det finns bara plats för den han möter. Inte en tanke på att de ska börja i någon av våra verksamheter eller att de inte ska begära utträde ur Svenska kyrkan* (eller ens gå med i Västerorts Församling... mitt tillägg). *Jesus skapar tro genom att möjliggöra tillitsfulla relationer. Vad kan jag göra för dig?... Det är inget häpp, häpp eller pajaskonster.*

Och även om ingenting varken är lugnare, helare eller bättre nästa vecka i våra relationer till oss själva, varandra eller Gud är det som att vi väldigt nära hör ett hjärta slå och en snickarson som sjunger staying alive, staying alive. Slut citat

Tillbaka till mina 2345 böner och dina, hur många de än är. Ska vi sluta be för under, ska vi sluta formulera vår djupaste längtan efter ett bättre liv? Ska vi sluta vända oss till Gud då livet är tufft, nära i smått och långt bort i stort? Absolut inte, då går vi miste om undret. För det sker ett under i våra liv varje gång vi vänder oss till Gud i bön. Vi lämnar oss själva och skapar distans till vårt ego. Visst vi ber ofta om sånt som rör oss själva men bara i detta att vi vänder oss till Gud gör något med oss, vidgar oss, får oss att se på oss själva med andra ögon. I bönen speglas vi och får fatt i något som vi själva kan göra. Bönen ger perspektiv och får oss att tänka helhet.

Inte alltid, men om vi är uppriktiga i vår bön, om bönen springer ur vår tro och längtan, våra tvivel och vår uppriktighet, då sker det undret. Och det sker kanske inte i alla mina 2345 böner, för alla springer inte ur tro, längtan, tvivel eller uppriktighet, vissa är helt och hållet oförskämt egocentriska. Men det sker i långt fler än de 969 som jag i mitt tidigare räkne-experiment trodde att Gud svarade på.

Tron som tillit genererar en uppriktig vilja att förändra. Det tar sig olika uttryck för oss. Hos några av oss leder det till ett stort miljöengagemang eller ett envetet patos för utsatta folk i världens alla hörn. För andra leder det till att få så pass mycket ordning på sig själv så att arbete och en del relationer fungerar. För ytterligare andra leder det till att det går att uthärda, det går att uthärda det värsta.

Och nåde den av oss som ifrågasätter hur trons tillit tar sig uttryck hos andra!

Låt oss enträget fortsätta be Gud om vad det vara må och låta dessa böner reflektera vad vi själva kan göra. Och låt tro och tvivel, längtan och uppriktighet var våra ledstjärnor snarare än självupptagenhet och egen vinning.

Gud, förklarad i Jesus Kristus, levande i och mellan oss med den heliga anden, omhändertagande runt oss i skapelsen, är värd att leta efter, lita på och luta sig emot.

Amen

Vi sjunger psalm 217 *Gud för dig är allting klart*